אף אני לא אמרתי אלא כשנתקבל בכלי והוא גופיה כמא ידע? *כהנים זריזין [ב] ועבדין הייא ומשתפכין, והלא דם התמצית מעורב בו? רבי יהודה דאמר דם התמצית קרי דם דתניא *דם התמצית באזהרה רבי יהודה אומר בכרת והאמר ר' אלעזר [ג] מודה רבי יהודה לענין כפרה שאינו מכפר שנאמר [ד] *כי הדם הוא [ה] (הנפש) - דם: שהנפש יוצאה בו קרוי "דם", שאין הנפש יוצאה בו אין קרוי דם, אלא *רבי יהודה לטעמיה דאמר "אין דם מבטל דם"; *אמר להם רבי יהודה: לדבריכם למה פוקקין העזרה? אמרו לו שבח הוא לבני אהרן שיהלכו עד ארכובותיהן בדם [ו] *הא דם הוי חציצה? לא הוא, ולא הוי חציצה *דתנן *דם והדיר והדבש והחלב: בישין חוצצין לחין אין חוצצין *הא קא מיתוסי מאנייהו *ותנן *הזי בגדיו מטושטשין ועבד עבודתו פסולה וכי תימא דמדלו להו *והתניא *מדו - כמדתו שלא יחסר ושלא יותיר בהולכת אברים לכבש דלאו עבודה היא, אולא, *והתניא *והקריב הכהן את הכל [ז] זו הולכת אברים לכבש אלא בהולכת עצים למערכה דלאו עבודה היא, ולעבודה היכי אזלי? אזלי אאיצטבי: *מתני' *השורט את הזבח: לאכול דבר שאין דרכו לאכול ולהקטיר דבר שאין דרכו להקטיר כשר ורבי אליעזר פוסל, לאכול דבר שדרכו לאכול ולהקטיר דבר שדרכו להקטיר פחות מכזית, כשר, *לאכול כחצי זית [ח] ולהקטיר כחצי זית כשר שאין אכילה והקטרה מצטרפין. השורט את הזבח לאכול כזית מן העור ומן הרוטב ומן הקיפה ומן האלל ומן העצמות ומן הגידין ומן הקרנים ומן הטלפים: חוץ לזמנו וחוץ למקומו כשר, ואין חייבין עליהן משום פיגול ונותר וטמא. השורט את המוקדשין לאכול שליל או שיליא בחוץ לא פיגל, המולק את התורין [ז] לאכול ביציהן בחוץ לא פיגל. חלב מוקדשין ובביצי תורין אין חייבין עליהן משום פיגול ונותר וטמא: גמ' אמר רבי אלעזר [ח] פיגל: בזבח נתפגל השליל, בשליל לא נתפגל הזבח [ט] פיגל: באלל נתפגלה מוראה במוראה לא נתפגל אלל, פיגל: באימורין נתפגלו פרים בפרים לא נתפגלו אימורים לימא מסייע ליה דתניא [י] *ושאם חישב באכילת פרים ובשריפתן לא עשה ולא כלום מאי לאו הא חישב באימורים נתפגלו פרים, לא, הא מחשב שתאכלנה אדם דהוי פיגול אבל הא לא שייך ביה לא אכילת אדם ולא אכילת מזבח:

תורה אור

אין דם מבטל דם. ודם התמצית זרק ליה לגבי מיזבח כדרבי אליעזר דפ' התערובות (נקמן דף פז:) דאיתא ליה רואין לי' נמי סבר לה כרבי אליעזר דאמר *נתערב בדם התמצית כשר: **והתניא** מדו כמדתו יז] - הך פירכא אליבא דמ"ד אבנטו מיגו גייס לעיל בפרק שני (דף יח.): **פיגל** בזבח נתפגל שליל. כיון דאיכא אינשי דאכלי ליה חייב כרת דיכך אמר יח] "הוא כו' שאין דרכו לאכול כו' כך פי' בקונטרס וכענין זה יח] גבי מורלה דלא חזיא לאכילה דפרשה בעלמא היא הלכך מחשבה דידה לא מיפגלא ומיהו היכא דנתפגל הטוף ע"י דבר אחר כיון דאיכא אינשי דאכלי חייב עליו כרת ובשם דתקן בתוס דאפילו חזיא כשאר בשר אינה מפגלת את הטוף דמורלה כו] אבים הדשן ואין בה לא אכילת אדם ולא אכילת מזבח והייט טעמא דמזבח בפרים לא נתפגלו אימורים אבל בשליל לא אפשר לומר כך דאמר"ג דבפ' כילד מעריסין (תמורה דף כה:) גבי שוחט את החטאת ומגמא בה בן ארבעה מי תני חדא נאכל לכל אדם ובכל מקום ולעולם וא"כ הייטי יכול לומר דהייט טעמא דלאפסלא ביה מחשבה משום דלאו גופיה דזבחא הוא אבל ע"כ ר"א סבירא ליה דגופה דזבחא הוא דהא אמר פיגל בזבח נתפגל שליל וסבר לה כאיידך ברייתא דתניא התם דאין נאכל אלא לזרקי כהונה כו] ליום ולילה כפיים מן הקלעים והתם נמי משני דהו הלכך לריך לפרש הטעם כמו שפי' בקונט' ויש דוחקים כאן כב] לפרש משום דדרשינן בתורת כהנים בפרשת לו גבי שחר הזבח פרט לשליל ולשיליא ויעל כרחין שייך שחר בשליל דלאיתא בתמורה בפרק כילד מעריסין (גם זה שם) גבי שליל שבחטאת דאין נאכל אלא ליום ולילה כיון דאיכא מיגו עכ"ל ר"ת דמיגו דאיכא אינשי דאכלי ליה דגופה דזבחא הוא דהא אמר פיגל בזבח נתפגל שליל וסבר לה כאיידך ברייתא דתניא התם דאין נאכל אלא לזרקי כהונה כו] ליום ולילה כפיים מן הקלעים והתם נמי משני דהו הלכך לריך לפרש הטעם כמו שפי' בקונט' ויש דוחקים כאן כב] לפרש משום דדרשינן בתורת כהנים בפרשת לו גבי שחר הזבח פרט לשליל ולשיליא ויעל כרחין שייך שחר בשליל דלאיתא בתמורה בפרק כילד מעריסין (גם זה שם) גבי שליל שבחטאת דאין נאכל אלא ליום ולילה כיון דאיכא מיגו עכ"ל ר"ת דמיגו דאיכא אינשי דאכלי ליה דגופה דזבחא הוא דהא אמר פיגל בזבח נתפגל שליל וסבר לה כאיידך בריית